

31. møde.

Onsdag den 10. december kl. 10.

Formanden:

Medlemmer af folketinget Svend Andersen (Rosk. a.), Lars Abel, Jens Møller og Ninn-Hansen har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks journalisthøjskole og institut for presseforskning.

(Lovf. nr. 120).

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Svend Andersen*) (Rosk. a.) (FP):

Jeg tillader mig herved at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om Danmarks journalisthøjskole og institut for presseforskning, idet jeg vedrørende motiveringen for fremsættelsen skal henvise til bemærkningerne til forslaget samt til følgende tilføjelse:

Når fremskridtspartiet er medforlagsstiller, skyldes det ikke, at partiet anser forslaget for en tilfredsstillende løsning på problemet, der efter partiets mening alene kan afgøres rimeligt ved, at enhver skatteyderbetaling af journalistuddannelse og presseforskning totalt bortfalder. Partiet kan imidlertid tiltræde, at en gennemførelse af forslaget bevirker noget mindre utålelige tilstande end de nuværende, men partiet har forbeholdt sig, når det mener, at det kan være nyttigt, da at fremsætte videregående forslag.

Den første sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til socialministeren af Wamberg (FP):

„Hvad agter regeringen at gøre for at opnå beskyttelse og tryghed hos forældre mod,

at deres børn tvangsfjernes fra hjemmet af offentlige myndigheder?“

(Forespørgsel nr. V. Anmeldt 27/11-75. Fremme af foresp. vedt. 28/11-75)

Forespørgeren (Wamberg) (FP):

Et massivt flertal i denne sal accepterer utvivlsomt den enkelte familie, forældre og børn som det grundlag, vort samfund hviler på og fortsat skal hvile på, og respekterer dermed også forældremyndigheden som en selvfølge. Børnene udgør den del af befolkningen, der skal videreføre og udvikle, hvad den nuværende og tidligere generationer har opbygget. Det er derfor naturligt og rigtigt, at der eksisterer en lovgivning, der har det hovedsigte at sikre børn og unge de bedst mulige opvækstbetingelser, og som tilstræber at beskytte børn mod overgreb og misbrug, det være sig fra forældre, undervisere af enhver art, eller hvem man ellers kunne tænke sig det nødvendigt at skaffe børnene beskyttelse imod.

Det er naturligvis også korrekt og rigtigt, at samfundet, hvor andre ikke kan eller vil, har ansvaret for, at børn får forsvarelig pasning, pleje, undervisning og opdragelse.

I øjeblikket er det lovmæssige grundlag nedfældet i loven om børne- og ungdomsforsorg, der fra 1. april 1976 afløses af loven om social bistand. De mest vidtrækkende paragraffer i den første lov er §§ 27 og 28, der indeholder reglerne for børneværnets rettigheder til at fjerne børn fra deres hjem. Ændringerne i bistanndsloven, der træder i kraft 1. april, findes, hvad dette område angår, først og fremmest i §§ 32 og 33, og forskellen mellem de nuværende og de kommende regler består dels i, at børneværnene nedlægges, og at deres funktioner overtages af de lokale kommunale socialudvalg, dels i, at de sociale udvalgs beføjelser til at kontrollere de enkelte hjem udvides, således at disse udvalg har pligt til at kontrollere, hvorledes børnene i de enkelte hjem plejes og opdrages, hvilket betyder, at et socialudvalg kan sende en person ud at kontrollere forholdene i et hvilket som helst hjem, hvorved grundlovens § 72 i realiteten sættes ud af kraft. Endvidere har socialudvalgene ret til, som det står i § 33, så vidt muligt i forståelse med barnet og hjemmet — og man kan jo så overveje, hvordan det vil blive